

hedsbreve til ham havde brugt det Udtryk om sit Sind, at det var hvileløst som Havet. Det passede.

Til hans Velbefindende bidrog tillige den Tvangløshed, der prægede Livet paa Kærsholm. Ogsaa med Hensyn til Klædedragten. Hofjægermesteren selv stalkede rundt i Stuerne med sine lange Støvler og klædte sig ikke engang om til Middagen. Heller ikke Hofjægermesterinden var her i Hjemmet synderlig nøje-regnende med sin Paaklædning. Og denne landlige Utvungenhed virkede straks smittende paa Per, for hvem den strenge Overholdelse af Formen i Svigerforældrenes Hus, disse idelige Omklædninger, som ogsaa det moderne Rejseliv krævede, ofte var faldet ret besværlig.

... En solvarm Eftermiddag, da Per vendte tilbage fra Aaen med sine Medestænger over Skuldren, mødte han Hofjægermesterinden i Selskab med en ung Dame, en Blondine i en klar lys blaastribet Kjole. De to Damer kom gaaende opad den lange Poppelalle, der fra Engen førte op til Parken foran Hovedbygningen. De gik med hinanden om Livet; og der var særlig i den unges Væsen noget, der bragte Tanken hen paa et Par Kærestefolk.

„Ingeniør Sidenius fra København, — Frøken Blomberg,“ forestillede Hofjægermesterinden halvt i Forbigaaende og føjede blot til, at Pastor Blomberg sad inde hos hendes Mand og vistnok vilde være glad ved at hilse paa ham.

Per bandede ved sig selv, medens han gik videre gennem Parken og ind paa sit Værelse. Han var overbevist om, at den skønne Fred nu var forbi for ham. Denne Præst, der syntes at spille en Rolle der i Huset, var ham paa Forhaand imod. Forresten var det efterhaanden gaaet op for ham, hvem den Mand var. Han erindrede, at han undertiden havde set ham omtalt i Bladene som en begavet Talsmand for en af Tidens mange kirkelige Retninger, og han mindedes ogsaa dunkelt noget om, at hans Virksomhed havde været Genstand for Debat derhjemme i Forældrenes Præstegaard, fordi Broderen Thomas — Kapellanen — havde været mere optaget af hans Forkyndelse, end Faderen rigtig syntes om.